

protokoll, 1884, Andra Kammaren, I, n:o 9, sid. 10), dels till lagutskottets utlåtande n:o 13 vid 1891 års riksdag, dels ock till stadgandet för det analoga fallet i § 33 riksdagsordningen, får jag härmed hemställa,

det Riksdagen måtte för sin del besluta, att första punkten i 25 § af Kongl. Maj:ts nådiga förordning om landsting den 21 mars 1862 skall erhålla följande lydelse:

Kongl. Maj:t utser för hvarje lagtima landsting *bland tingets ordinarie ledamöter* en ordförande, hvilkens befattning skall fortfa ra intill nästa lagtima sammankomst.

Stockholm den 20 januari 1892.

Axel Vilh. Ljungman.

N:o 5.

Af herr Ollas A. Ericsson, om ändrad lydelse af 28 § 2 mom. i förordningen angående villkoren för försäljning af bränvin m. m. den 29 maj 1885.

Den omtanke Riksdagen i fjor visade sig hafva för det uppväxande släktet, i det att den uttalades sig för införande i den allmänna undervisningen af undervisning om rusdryckernas natur och verkningar, ger mig anledning till den förmodan, att Riksdagen i full konsekvens dermed äfven i år skall vara villig att fortgå på den beträdda vägen.

Ett synnerligt behjertansvärdt tillfälle dertill erbjuder stadgandet uti § 28 mom. 2 i kongl. förordningen angående villkoren för försäljning af bränvin m. m. den 29 maj 1885, der det heter: »Bränvin må å försäljningsställe icke utlemnas till den, som är rusig, ej heller å utskänkningsställe till minderårig.»

Det lärer nemligen blifva svårt att förneka, att den goda afsigten med förbudet för minderåriga att erhålla spirituosa å utskänkningsställena är så

godt som illusorisk, så länge man tillåter dem att bekomma nämnda vara i de s. k. magasinen; krogslifvets frestelser äro icke endast att finna inom utskänkningsställena, enahanda frestelser lura äfven på andra ställen, t. ex. på dryckesgillan, dervid ofta minderåriga användas som springgossar att från magasinen hemta dryckesvarorna, och hvilka i belöning derför ofta få deltaga i förtäringen af desamma; ja, man får allt för ofta blifva ögonvittne till den bedröfliga taflan af stojande minderåriga barn, som komma från bränvinsmagasinen dinglande med bränvinskuttingar, hvilka ofta tillhöra icke allenast äldre personer, som begagnat desse minderåriga som springpojkar, utan de minderåriga sjelfva, som passa tillfället att genom sammanskott eller s. k. salning skaffa sig en egen kutting att efter behag disponera öfver.

Dylika scener väcka en pinsam känsla hos hvar och en, som åtminstone eignar någon omtanke åt sin nästas välfärd, och äro en följd af att lagstiftaren i ofvan citerade mom. lemnat de s. k. bränvinsmagasinen öppna för plantorna af det uppväxande släktet. En sådan rättighet för de små har också i de flesta fall sorgliga följder med sig för hela deras lif; det unga och känsliga barnasinnets är lätt att leda på så väl onda som goda vägar, och här lägger man snaran och frestelsen allt för nära det första stadiet på lefnadsvägen. Har man derför ansett sig böra till en viss åldersgräns stänga krogdörrarne för de minderåriga, så må man icke heller under samma tid låta dem komma in i magasinen. Ett dylikt förbud vinnes genom att i omnämnda mom. utstryka orden: »å utskänkningsställe», ty derigenom komme förbudet att utsträckas lika långt för minderåriga som det nu afser för rusige och således omfatta alla bränvinsförsäljningsställen.

På grund af hvad jag sålunda i största korthet anfört, vågar jag vördsamt föreslå,

att § 28 mom. 2 i kongl. förordningen angående vilkoren för försäljning af bränvin m. m. den 29 maj 1885 måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Bränvin må å försäljningsställe icke utlemnas till den, som är rusig, ej heller till minderårig.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 21 januari 1892.

Ollas A. Ericsson.